

[Elmquist.]

sig, og jeg gad nok vide, om det ikke er den almindelige Mening ude omkring. Jeg har ofte med stor Glæde hørt den højtærede Undervisningsminister — jeg vil ikke sige, jeg har Indtryk af, at den højtærede Undervisningsminister hører mig med stor Glæde, men derimod med større Glæde læser sin Avis, men det er der ikke noget at sige til, den højtærede Undervisningsminister kan maaske baade læse sin Avis og høre paa mig, og det er glimrende... (Afbrydelse af *Undervisningsministeren* [Borgbjerg]), saa er jeg udmærket tilfreds...

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke føre en Diskussion med Ministeren herom.

Elmquist: Jeg skal rette mig efter den højtærede Formand. — Jeg har ofte med stor Glæde hørt den højtærede Undervisningsminister udrede sit Syn paa dansk Ungdom og give Udtryk for, hvorledes han ønsker, at denne Ungdom i saa rigt Omfang som muligt skal faa Del i alt, hvad der er skønt og ædelt og skal faa Øjet aabent derfor, og derom er der vist ingen Tvivl, at det at aabne Ungdommens Øje for alt, hvad der er skønt og ædelt, er en af de smukkeste Opgaver, man overhovedet kan stille sig. Jeg mindes med stor Taknemmelighed en Græsklærer, jeg havde i min Skoletid, som, naar den halve Time var gaaet med Græsk, søgte at aabne vore Øjne for al den Skønhed, den antike Kunst bærer i sig, og derigennem vakte vor Interesse for denne Kunst, og jeg tror, at denne Interesse har holdt sig levende hos hans Elever hele Livet igennem. Men man vil dog vel ikke paastaa, og den højtærede Undervisningsminister vil dog vel ikke paastaa, at det er et Led, dette hæsleige Monstrum (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Det angaar Trafikministeren!). . . . Jeg troede, det var Undervisningsministeren, der havde med det at gøre, men det gør jo ingenting, den højtærede Trafikminister er til Stede, saa vil jeg henvende mine Ord til den højtærede Trafikminister. Den højtærede Trafikminister vil dog ikke hævde, at det at lade dette hæsleige Monstrum byde Ungdommen Velkommen til dette Teater, som skulde være Kunstens Tempel, at det kan have til Formaal at aabne Ungdommens Øjne for skønt og ædel Kunst. Jeg kan ikke se andet end, at den Kunst, der her præsteres, er saa uskøn, at man maa give den Mand Ret, der udtalte til mig, at „noget saa hæsligt

skal mine unge Døtre ikke stilles overfor“. Det er maaske naivt sagt af den paagældende Borger, men mon det alligevel ikke kan vække til en lille Smule Effertanke, om ikke af andre Grunde saa dog maaske, naar den højtærede Minister — dér er det den højtærede Undervisningsminister — tænker paa Billetindtægten. Jeg vil ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, henstille til den højtærede Minister at være saa brutal og hensynsløs hurtigst muligt at fjerne dette Monstrum. Jeg tror, det vilde blive hilst med Glæde fra mange Sider, fra min Side vilde det i alt Fald blive hilst med stor Glæde. Men der skal jo hænges noget op i Stedet for dette Monstrum, dette Bæst, og jeg vilde med Glæde give min Tilslutning til — ja, nu staaer jeg igen og skal vælge mellem de to Ministre, men den højtærede Trafikminister tilgiver mig sikkert, naar jeg siger, at jeg vilde med Glæde give min Tilslutning til, at den tomme Plads blev udfyldt med et Maleri ikke af den højtærede Trafikminister, men af den højtærede Undervisningsminister. Jeg kan ikke sige andet end, at en Velkomst af den højtærede Undervisningsministers muntre, venlige Øjne og fornøjelige Ansigt vilde i betydelig Grad virke festligere end en Velkomst af dette forfærdelige Monstrum. Jeg haaber nu, de højtærede Ministre vil dele Opgaven imellem sig, og at Resultatet i hvert Fald maa blive, at dette Monstrum bliver fjernet. Men skulde det ikke føre dertil, hvad jeg naturligvis skal være meget Optimist for at tro, vil jeg i alt Fald finde det rimeligt, at der protesteres, saaledes som det er sket, mod dette uæstetiske og uskønne, der er hængt op i dette Teater.

Jeg vil gerne slutte mine Bemærkninger her paa samme Maade, som da jeg for fire Aar siden havde Ordet ved Finanslovens Behandling, nemlig med et *prætere a censeo*: for øvrigt mener jeg. Det, jeg for øvrigt mener, er ikke særlig taknemmeligt, men man skal jo ikke gaa fra sine Meninger, fordi de ikke er særlig taknemmelige. Det, jeg for øvrigt mener, er da det, som jeg allerede fandt, før jeg kom ind i Rigsdagen, og som jeg kun er blevet bestyrket i, efter at jeg er kommet ind, det urimelige i, at det danske Folketing bestaar af et saa stort Antal Medlemmer. Dette mit Syn er aldeles ikke motiveret ved nogen Despekt for det Arbejde, der udføres herinde, tværtimod, jeg erkender fuldt ud, at der fra Lovgivernes Side arbejdes med stor Dygtighed og Flid. Jeg siger dette i denne Forbindelse, fordi jeg absolut ikke ønsker at indrulleres i deres Rækker, der taler med Ringeagt om Rigs-